

nu en bestemt Villie hos Landets Regering til Stede til ikke at ville blande sig ind i Krigen, skønt denne jo ganske vist den Gang for saa vidt langt stærkere berørte Danmarks Livsinteresser. Det vilde være topmaalt urimeligt, hvis denne Regering skulde finde Mistillid netop fra dette Tings Side over for de Foranstaltninger, den her har foretaget. Jeg begyndte med at sige, at enhver Regering, som ikke har afgjort Mistillid mod sig i Rigsdagen eller i den ene eller den anden af dens Afdelinger, maa kunne gøre Regning paa Støtte i en Sag som denne. Hvor meget mere maa det da ikke være Tilfældet her, hvor vi staa over for en Regering, som dette Ting gentagne Gange har udtalt sin Tillid til, en Regering, som heller aldrig nogen Sinde har foretaget noget, som er i Stand til at berøve den denne Tillid. Jeg vil tilføje, at intet Menneske her i Landet — det vil jeg tillade mig at tro indtil videre — tror dog egentlig for Alvor, at det er denne Regerings Mening under nogen som helst Form at tage Del i den Krig, som nylig har begyndt, og som maaske nok kan antage store Dimensioner. Intet Menneske tror det om Regeringen som Helhed, og jeg tror heller ikke, at noget Menneske tror det om noget Medlem af Regeringen.

Idet jeg altsaa har denne Opfattelse af Sagen, kan jeg dog ikke undlade at sige, at jeg for mit Vedkommende vilde ønske, at Regeringen havde valgt den Form for at erfare, hvorvidt den kunde vente Tilslutning til de til Neutralitetens Hævdelse nødvendige Bevillinger, naar de en Gang kom paa Tillægsbevillingsloven, at den havde erkundiget sig herom ved at henvende sig til begge Ting i deres Helhed, i Stedet for til begge Tings Finansudvalg. Jeg er overbevist om, at megen Uro og Forvirring af forskellig Art vilde være undgaet, hvis den høje Regering havde sammenkaldt de to Ting til — aabne eller lukkede — Møder, — og jeg maa her indskyde, at for mig staa de Foranstaltninger, hvis Gennemførelse der her er Tale om, som værende af saa lidet betænkelig Karakter, og i og for sig saa naturlige under den foreliggende Situation, at jeg føler mig fuldt overbevist om, at Regeringen med stor Lethed vilde have faaet den samme Tilslutning i et aabent Møde, som den vil faa det nu i Dag. Nu være det langt fra mig at mene, at det er ukonstitutionelt, hvad der er gjort, nej, det er fuldt ud konstitutionelt, i saa Henseende kan der ikke rettes nogen som helst Anke mod Rege-

ringen. Det ærede Medlem, som er Ordfører for Forespørgerne (P. Knudsen), brugte det Udtryk, at Finansudvalget havde indladt sig paa at træffe Afgørelser sammen med Regeringen. Nej, det har hverken Folketingets Finansudvalg og sikkert ikke heller Landstingets Finansudvalg i fjerneste Maade tænkt paa. Her er ikke truffet Afgørelser, men det, der er sket, er, at Regeringen har søgt at forvise sig om, at den vilde faa Tilslutning til, hvad den havde foretaget sig, naar disse Bevillinger kom frem paa Tillægsbevillingsloven, og derfor har den henvendt sig til begge Tingenes Finansudvalg. Den Slags Foranstaltninger kan jo sjældent tænkes gennemført efter forudgaaende Behandling og Vedtagelse. Det har man set i Historien baade her og andre Steder i Verden, at saadanne Foranstaltninger foretages af Regeringerne paa eget Ansvar og først blive godkendte efter deres Fuldførelse, men Regeringen søger dog paa saa vidt Grundlag som muligt at sikre sig Tilslutning paa Forhaand. Hvad Regeringen her har gjort, er fuldt konstitutionelt forsvarligt, men jeg tror, at det vilde have været mere praktisk, om den havde valgt den anden Vej, og jeg tror ikke, der vilde være sket nogen Skade derved. For det første er dette selvfølgelig af den Art Hemmeligheder, som man nu en Gang ikke kan holde hemmelig. En stor Del deraf siver ud og vil, forstærket af Rygtet, vække Uro og Mistænsksomhed, som ellers kunde undgaaes. Det er givet, at alt hvad der sker af Hemmeligholdelse, vækker til en vis Grad Uro og sætter ondt Blod. I dette Tilfælde, hvor det var af Vigtighed, at Foranstaltningerne straks bleve satte i Værk, og hvor de i det hele vare af saa lidet foruroligende Karakter, kan jeg for mit Vedkommende ikke se, at der skulde have været noget i Vejen for, at Regeringen endogsaa i et offentligt Møde i Tinget havde meddelt sine Hensigter og mulig, om fornødent, havde søgt at faa en Tillidserklæring af samme Ordlyd som i Dag fra Rigsdagen.

Som sagt, dette har jeg ikke villet holde tilbage for en anden Gangs Skyld, men jeg nærer ingen Tvivl om den konstitutionelle Berettigelse og heller ingen Tvivl om den reelle Berettigelse af, hvad der er sket. Jeg glæder mig for saa vidt over, at Forespørgselen er fremkommen, da den vil medføre — det tvivler jeg ikke paa —, at der med overvældende Flertal af dette Ting vil blive givet Re-